

[Finansministeren.]

stilling, at spørgsmålet ikke er, om nogle tal er rigtige eller ej — det var hr. Ninn-Hansen jo også inde på — men om de er relevante. Og det er de. Det er mine tal, der er relevante; de andre er også relevante i forbindelse med, hvad den enkelte skatteyder skal yde, men mine tal er relevante i relation til den diskussion, der skulle føres her om skattereformen.

Jeg var ked af, selvfølgelig, at hr. Henry Christensen ikke kunne dy sig for at komme med dette her om overgangsreglerne og finansministerens advarsler, som finansministeren ikke selv rettede sig efter. Jeg skal ikke blive patetisk, men når man nu citerer Information, kunne man så ikke citere det hele? (*Henry Christensen*: Jeg har ikke citeret Information!). Nej, men det er jo derfra, det stammer; jeg har også i dag i Frederiksborg Amtsaviser og andre venstreblade set det citeret på en halv måde. Det, jeg hele tiden har sagt om forudbetaling, er jo, at man skulle finde en mindelig, en mild ordning.

Vi skulle ikke have millimetermålet frem, har jeg sagt. Vi skulle anerkende, at det, der havde været lovligt, var lovligt, og at der var grænser for, hvor langt man så kunne gå. På den anden side — det er det, jeg har sagt, og det er det, jeg står ved — skulle man ikke have lov til en egentlig spekulation, og jeg advarede imod det, jeg kaldte for de meget store forudbetalinger, hvor man spekulerede i skattefradragsreglens ophævelse. Det er det, jeg har sagt. Jeg var ikke ude efter det normale; men jeg vil da erkende nu, når diskussionen rejses, at jeg kan egentlig ikke se nogen stor forskel imellem dem, der i sidste øjeblik i 1966 har forudbetalt — i øvrigt kan man slet ikke udskille dem rent administrativt, for man kan jo ikke se, om folk har spekuleret, eller hvad de har — og dem, der har forudbetalt i en årrække. Jeg kan se, der er en forskel i virkningen — og det kan man jo tage hensyn til — men i begge tilfælde er der tale om, at man har fået en skattebegunstigelse på andre skatteyderes bekostning.

Man siger her, at nu skal vi ikke — jeg skal nok komme tilbage til det andet — gå på jagt efter dem, der har forudbetalt. Nej, vi skal, siger hr. Ninn-Hansen, bare

give skattefradragsret for resten af 1966-67-skatten. Ja men det er jo da netop at gå på jagt efter forudbetalerne, for vi må da ikke glemme, at hvis vi giver ret til fradrag for resten af 1966-67-skatten, skal vi sætte skatteprocenterne så meget mere op for at få det samme beløb ind. Det går jeg også ud fra at hr. Ninn-Hansen er helt klar over. Og virkningen skulle jo så være den, at de, der har forudbetalt, ikke har noget at trække fra for sidste del af 1966-67; de, der har forudbetalt et halvt år, kan jo ikke trække noget fra, de får nul. Det er netop dem, der bliver ramt, dem, der har forudbetalt, netop de bliver ramt på den måde. Men de bliver ikke ramt på en helt retfærdig måde, for der er vidt forskellige opkrævningsterminer i de forskellige kommuner, og det er en af grundene til, at jeg ikke personlig er gået ind for en sådan ordning, der kan variere meget stærkt efter kommunerne.

Men hvorfor gå den omvej? Jeg skal klart erkende, at jeg har været indstillet på en erholdsvist mild overgangsregel, men da jeg hørte hr. Ninn-Hansen sidste gang her fra denne talerstol boltre sig i overgangsreglerne, ja, da sagde jeg til mig selv: men hvorfor så ikke gøre det, når alle partier er enige om, at vi skal tage fat på det dér? Så lad os da gøre det, og hvorfor så gå den omvej? Hvorfor så ikke sige: ja men så må vi se på dem, der har forudbetalt, for de bliver nemlig ramt, hvad enten man gør det på den ene måde eller på den anden måde. Men i det ene tilfælde skal man ødelægge skatteskalaen og sætte marginalprocenterne op; i det andet tilfælde kan man nøjes med kun at se på det problem, der vedrører forskudsbetalingerne som sådanne. Derfor er jeg mere stemt for den løsning, og den kan vi jo så se på. Der er selvfølgelig også problemer med den, men vi kan jo se på det i udvalget.

Dagbladet Information spurgte mig i en artikel om forskudsbetalingerne: har De selv forudbetalt? Hertil svarede jeg: ja, jeg har selv forudbetalt i 1965 og derfor også i 1966 med samme antal rater. Hvorfor? spørger bladet, og jeg svarer: det er man nødt til; når man har betalt 11 rater i 1965, må man også betale 11 rater i 1966 for ikke at få en ekstra skattebyrde; sådan virker jo forudbetalingssystemet. Det er jo så rigtigt, som det er sagt. Jeg har altså